

[Ib Christensen]

gister at spille på, og vi er som nævnt, både når det drejer sig om skatte-, jord- og boligpolitikken, valutapolitikken og energipolitikken, rede med konstruktive forslag og bidrag til at få løst landets problemer.

Venstres ordfører, hr. Ellemann-Jensen, talte om nogle partier, der lod sig presse. Jeg vil gerne sige, at retsforbundet lader sig ikke presse af nogen som helst og har heller ikke følt sig presset hverken af regeringen eller andre i denne situation. Vi handler efter, hvad vi mener er rigtigt efter vores bedste overbevisning og på grundlag af det, vi er blevet valgt på. Det er afgørende for retsforbundets stilling i enhver situation, og det er vi også blevet respekteret for. Ingen har på noget tidspunkt troet det muligt, at vi kunne lade os dirigere af trusler om det ene eller det andet. Jeg synes, venstre er det sidste parti, det absolut sidste parti, i folketinget til at belære andre om, hvad samarbejde er, som hr. Ellemann-Jensen gerne ville. Når vi så resultatere af SV-regeringen, den totale handlingslammelse af det danske folkestyre, som det jo reelt var, er det ikke noget eksempel at leve op til. Derfor er det godt, at regeringen nu, måske mere af nød end af lyst, har erkendt, at kun gennem skiftende flertal kan der træffes beslutninger i dette folketing. Og så kan vi forhåbentlig med tiden nå frem til at træffe mere dybtgående, mere varige og mere målrettede og perspektivrige beslutninger end dem, der just ligger i denne såkaldte helhedsløsning.

Hr. Askjær Jørgensen kom med nogle kryptiske udtalelser om, at det parti, der kalder sig Danmarks retsforbund, vil dræbe Danmark som et retssamfund. Jeg skal ikke polemisere mod denne bemærkning, for da hr. Askjær Jørgensen ikke var i stand til at meddele, hvad han sigtede til, må det stå for hr. Askjær Jørgensens egen regning. Det kommer fuldstændig bag på mig, at der kan fremføres en sådan påstand, men hr. Askjær Jørgensen vil måske senere begrunde, hvorfor han kan fremføre en så mærkværdig påstand. Intet ligger jo os som retsstatsfolk fjernere end at dræbe Danmark som et retssamfund. Tværtimod arbejder vi for at gøre Danmark til en retsstat, sådan som vi mener en retsstat skal være.

Der har i det hele taget fra yderste højrefløj og yderste venstrefløj været nogle kedelige tendenser. VSerne har sagt til SF, at de

reelt er ansvarlige for tvangsindkomstpolitikken, fordi SF på punkter kan støtte regeringen med hensyn til skattepolitikken. Det er en grov og uretfærdig anklage, nøjagtig lige så uretfærdig, som når fremskridtspartiet anklager centrum-demokraterne for at være ansvarlige for en statsgrundskyld, som partiet vitterlig stemmer imod, blot fordi centrum-demokraterne på andre områder har støttet regeringen.

De partier, der fører en sådan linje frem – det gælder fremskridtspartiet, det gjaldt i det foreliggende tilfælde også VS, og det gælder i udpræget grad venstre og det konservative folkeparti – ødelægger folkestyret, de ødelægger folketingets muligheder for at fungere, og derfor bærer de sig groft uansvarligt ad og bærer ved til de polariseringskræfter, som i forvejen gør det svært at træffe beslutninger. Tusinder af tillidsfolk vil gøre oprør og få arbejdspladser til at gøre oprør mod tvangsindkomstpolitikken. LO og FTF er dybt splittede efter redueringen af helhedsløsningen. I landbruget er der pisket en stemning op, en opfanatiseret stemning, hvor statsgrundskylden, som vi finder uheldig og forkert og har advaret mod som psykologisk uheldig, bruges som syndebug og kanaliseringssubjekt for det, der er det virkelig underliggende problem, nemlig at man ikke har løst problemet med de opskruede landejdomspriser, der har gjort, at den unge generation af landmænd er hårdt spændt for, ligesom EFs fejlagtige landbrugspolitik har bevirket en overproduktion, som EF nu må sætte ind imod, og som skaber vanskeligheder for de unge landmænd, der har den store animalske produktion.

Den manglende jordreform, det manglende indgreb mod spekulation også i landbrugsjorden og EFs forfejlede landbrugspolitik er den reelle årsag til den desperation, der har ramt mange landmænd, og så er det jo bekvemt for landbrugsorganisationerne, der har ansvaret for denne politik, fordi de selv har advokeret EF-politikken, selv har opmuntret til overinvesteringerne og selv har bekæmpet og gennem deres politiske venner her i folketinget været med til at ødelægge jordbeskatningen, der virkelig kunne være en fordel for det producerende landbrug, at sige, at det er denne 7 promilles statsgrundskyld, der skulle være årsag til landbrugets ulykke.